

Croeyff, Croeyff (Ron Broekhart)

Zoals iedereen van mijn generatie wel weet speelde het Nederlands elftal in 1974 die verschrikkelijke finale tegen West-Duitsland van het WK voetbaltoernooi aldaar. Teleurstellend want we verloren met 2-1, maar voor mij heeft deze voetbalwedstrijd desondanks ook een mooie herinnering.

Ik was in dat jaar 16, yoga was alleen voor hippies, maar ik ging wel met mijn vader en moeder, m'n oudste zus en zwager op reis naar het communistische Rusland. Het moederland van mijn moeder Nina. Mijn oma woonde daar nog steeds in de stad Pyatigorsk in de Kaukasus. Na maanden wachten op een visum konden we eindelijk vertrekken in de zomer van 1974. In die tijd was het gewoonte om met de trein te reizen. In slaapcoupés vanaf Hoek van Holland via Brest, de grens tussen Oost en West, door Polen naar Moskou. Vanuit daar door naar die mooie geboortestad van mijn moeder ergens tussen de Zwarte- en Kaspische zee. Een treinreis van 4 dagen. Ik heb deze reis een paar keer mogen meemaken. Ik stond al in 1962 als ventje van 4 in m'n korte broek op het Rode plein. Dat jaar was de eerste keer dat mijn moeder weer terug ging naar 'huis' nadat zij door diezelfde Duitsers in 1942 was opgehaald om in Brandenburg te werken in de oorlogsindustrie.

Heel Pyatigorsk was natuurlijk op de hoogte van onze komst en werden dan ook door iedereen uitgenodigd om op visite te komen om uiteindelijk uren aan tafel te zitten voor een maaltijd met veel wodka. Vooral mijn vader genoot daarvan en ging geleidelijk aan steeds beter Russisch praten. Op een dag hadden we ook een afspraak bij een boer ergens ver buiten de stad. Op zich geen probleem, maar de datum was zeer slecht gepland. Het was namelijk 7 juli, de dag van de finale. Mijn moeder zei dat deze afspraak echt niet meer kon worden afgezegd en dat de boer vast ook wel een TV had. Mijn vader, zwager en ik besloten die dag dan ook maar mee te gaan en daar wel verder te zien. Mijn vader, voetbalfanaat eerste klas, vertrouwde de aanwezige TV niet en vroeg aan de boer een uur voor de wedstrijd in zijn beste Russisch of hij deze alvast aan kon zetten. Quasi voor de 'voorbekijk' maar uiteraard ter controle van het apparaat of er überhaupt wel een beetje beeld zichtbaar zou worden. We raakten na 10 minuten echter lichtelijk in paniek maar de boer stelde ons gerust en zei dat het apparaat nog moest opwarmen. Na een half uur was er nog geen beeld en zat er nog maar één mogelijkheid op. Zo snel mogelijk naar huis waar de TV van oma het wel deed. Helemaal van streek en zonder om te kijken vlogen we weg en hoorde ik m'n moeder en zus nog roepen hoe wij in Godsnaam de weg terug zouden vinden. Wat ik mij daarvan nog kon herinneren was dat we in de eerste de beste tram zijn gestapt en geroepen hebben 'bistra, bistra foetbol Ghollandia' al wijzend op onze horloges. In mijn beleving begreep de conducteur onze paniek en reed hij de lege tram rechtstreeks naar de dichtstbijzijnde halte van het huis van onze Baboesjka. Onderweg keek hij vaak achterom en riep dan met opgestoken duim 'Croeyff, Croeyff'. Thuis aangekomen waren we net op tijd om de toen al legendarische 'Croeyff' te zien vallen in het strafschoopgebied. De rest is historie. Na de wedstrijd werden we door alle russen uit de buurt gecondoleerd want iedereen was natuurlijk voor Nederland. Wat een teleurstelling, maar we hadden de wedstrijd in ieder geval gezien. Gespannen wachtte we de thuiskomst af van onze moeder. We stonden tegen haar natuurlijk met 1-0 achter.